

РЕШЕНИЕ

№ 123

гр. С., 22.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С., ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на седемнадесети април през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Мария Ян. Блецова Калцова

Членове: Стефка Т. Михайлова Маринова
Гергана Огн. Симеонова

при участието на секретаря ИЛКА Й. ИЛИЕВА
като разгледа докладваното от Мария Ян. Блецова Калцова Въззивно
гражданско дело № 20242200500135 по описа за 2024 година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Депозирана е въззивна жалба от адв.А. пълномощник на В. А. Г., ЕГН
***** от гр.Т., ул. „Г.“, ... против решение № 1/05.01.2024г. по гр.д. №
2567/2023г. на Районен съд – С., с което жалбоподателката е била осъдена да
заплати на „Н.“ ЕООД със седалище и адрес на управление гр.С., обл.Б., м. „
К.“, хотел „ Св.Н.“ сумата от 12 200 лв., представляваща невърнат паричен
заем от 22.09.2018г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от
28.06.2023г. до окончателното и заплащане.

Решението е обжалвано като неправилно, незаконосъобразно и
постановено при нарушение на съдопроизводствените правила. По същество
оплакванията се състоят в това, че съдът е приел наличието на облигационни
отношения между страните въз основа на представен и приет по делото

разходен касов ордер (РКО) без да се съобрази с възражението на жалбоподателя, че се касае за практика в трудовите отношения на ищеца с работниците му. Неправилно съдът не бил допуснал събирането на свидетелски показания в тази насока. Съдът не бил отчел и обстоятелството, че по делото не е бил представен договор за заем във връзка, с който да е издаден процесният РКО. Посочва се, че присъденият адвокатски хонорар за ищеца е необосновано голям.

Моли се обжалваното решение да бъде отменено и предявените искове да бъдат отхвърлени. Претендират се деловодни разноски за двете инстанции.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е депозиран отговор на въззивната жалба от адв.Т., пълномощник на „Н.“ ЕООД, с който жалбата е оспорена като неоснователна. Посочено е, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно, както и че същото кореспондира със събраните по делото доказателства. Страната посочва, че в разпоредбата на чл.240 от ЗЗД е посочено, че ако не е предвидено друго заемателят следва да върне заетото в едномесечен срок от отправяне на покана за това. По принцип депозирането на исковата молба „канила“ длъжника да изпълни. Срокът за отговор на исковата молба съвпадал със срока за доброволно изпълнение по чл.240 от ЗЗД. Освен това ответницата можела да изпълни и в хода на процеса. Нямамо данни страните да са уговаряли разсрочено плащане, а и липсвало такова законово задължение. На следващо място страната посочва, че твърденията на ответницата за прикрити трудови отношения е твърдение за наличие на относителна симулация. Такова възражение обаче не е било направено в отговора на исковата молба, не е било докладвано от съда и не са събрани доказателства в тази насока. Тези твърдения са били направени едва в последното съдебно заседание, след изтичане на преклузивния срок по чл.131 от ГПК. Съгласно задължителната практика на ВКС, след изтичане на срока за отговор на исковата молба се преклудирала възможността ответникът да противопоставя възражения, които се основават на съществуващи и известни му към този момент факти. Във връзка с това страната счита, че правилно първоинстанционният съд е отказал допускането и изслушването на свидетели. Освен това ответницата е следвало да представи и начало на писмено доказателство за да са допустими свидетелските показания. Въззиваемата страна изтъква и че договорът за заем е неформален и не е задължително сключването му в писмена форма. Направени са възражения

относно оплакването за прекомерност на присъденото на ищеца адвокатско възнаграждение. Посочва се, че с поведението си ответната страна е сторила така, че делото да се усложни, да стане необходимо назначаването на експертизи, изслушването на ВЛ, провеждането на повече съдебни заседания, поради което присъденото и възнаграждение не било прекомерно. Моли се да не бъдат допускани свидетелски показания и обжалваното решение да бъде потвърдено. Претендират се деловодни разноски за въззивна инстанция.

В с.з. въззивната страна не се явява и не се представлява.

В с.з. въззиваемата страна редовно призована не се представлява.

Пред настоящата инстанция не се събраха допълнителни доказателства.

Установената и възприета от РС – С. фактическа обстановка изцяло кореспондира с представените по делото доказателства. Тя е изчерпателно и подробно описана в първоинстанционното решение, поради което на основание чл.272 от ГПК настоящият съд изцяло я възприема и с оглед процесуална икономия препраща към него.

Въззивната жалба е редовна и допустима, тъй като е подадена в законоустановения срок от лице с правен интерес от обжалване на съдебния акт. Разгледана по същество същата се явява неоснователна.

Пред съда е бил предявен иск с правно основание чл. 79 във вр. с чл.240 от ЗЗД за осъждане на ответника да заплати сумите от 12200.00лв. -главница по договор за заем на парични средства, за който е бил издаден РКО от 22.09.2018г.

Разпоредбата на чл. 240 от ЗЗД посочва, че с договора за заем заемотелят предава в собственост на заемателя пари или други заместими вещи, а заемателят се задължава да върне заетата сума или вещи от същия вид, количество или качество. Договорът за заем е реален (той се счита за сключен едва, когато има реално предаване на вещите), неформален (за действителността му не се изисква специална форма), безвъзмезден (по принцип, ако не е уговорена изрично лихва). В тежест на заемателя е той да върне вещь по вид , качество и количество отговарящи на получените.

В случая от представените по делото доказателства се установява, че страните са били сключили договор за заем на сумата от 12 200.00лв. Размерът на заетата сума се установява от представения и приет по делото

РКО от 22.09.2019г., както и от изготвената по делото счетоводна експертиза, от която е видно, че тя е била надлежно отразена в счетоводството на ищеца като дадена в заем, във времеви диапазон съотнесим към регулярното осчетоводяване на документооборота на фирмата. Сумата е била получена от ответницата и за това свидетелства нейния подпис, положен върху РКО на позиция „заемател“, който от изготвената СТЕ се установи, че е положен от нея. Тъй като по дефиниция договорът за заем е неформален не е необходимо да се представя договор в писмен вид. Фактът, че сумата е била предадена и взета от ответницата (подпис на РКО), а след това и надлежно осчетоводена обосновават извода за съществуването на заемния договор. Съжденията на ответника за наличие на други финансови отношения във връзка със сключен между страните трудов договор не са подкрепени от нито едно доказателство.

Макар в РКО да не е отразена дата, на която следва да се върне заетата сума, следва да се приеме, че най – късно с депозирането на исковата молба страната е била поканена да върне заетото. От тази дата – 28.06.2023г. е дължима и законната лихва върху главницата.

По отношение възражението за прекомерност на присъденото на ищеца адвокатско възнаграждение за първа инстанция, съдът взе предвид следното:

Исковата претенция е за 12 200.00лв. Според НМЛАВ чл.7, ал.2, т.3, минималното адвокатско възнаграждение е в размер на 1498.00лв. Съдът се е произнесъл с определение по реда на чл.248 от ГПК като е намалил първоначално присъденото възнаграждение от 2500.00лв. на 2000.00лв. По делото няма постъпила допълнителна жалба във връзка с определение № 633/20.02.2024г., поради което въззивният съд не следва допълнително да се произнася по този въпрос.

Тъй като правните изводи на настоящата инстанция съвпадат с тези на първоинстанционният съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

По правилата на процеса на въззиваемата страна биха били дължими деловодни разноси за тази инстанция. Такива са претендирани, но не са доказани, поради което не следва да се присъдят

По тези съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1/05.01.2024г. по гр.д. № 2567/2023г. на
С.ския районен съд.

Решението подлежи на обжалване в едномесечен срок от съобщаването
му на страните пред ВКС на РБългария.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____